

Cal aclarir les coses?

La nostra posició enfront del Govern, i la participació directa en ell dels socialistes, que estimem perturbadora per la seva pugna amb la C. N. del T., vol ésser interpretada per elements afectes al Socialisme, i àdhuc pel seu òrguen "El Socialista", de Madrid, com la identificació de l'Esquerra Catalana amb la C. N. del T.

Res més lluny de la realitat. Vegi's sinó els parlaments de Companys i en Lluhí en les Constituents, i els articles que, aquests dies, dedica "L'Opinió" a l'afer. Nosaltres en la Confederació no hi veiem més que l'organització que gran part del proletariat català ha adoptat, i el nostre desig és que entri per encausaments legals, bandejant del seu sí els elements de perturbació i desordre sistemàtics. La influència dels anarquistes dintre l'obrerisme català és una cosa ja vella; que aranca des de més de cinquanta anys enrera, quan els teoritzants s'adserigueren a les doctrines de Bakunine enfront de les de Marx. Catalunya, i Barcelona, principalment, eren un fogar de l'anarquisme; on aparegueren, i encara es publiquen, fulles periòdiques anarquistes, com "La Revista Blanca", "Tierra y Libertad", etc., etc. Així és que aquesta influència, és una cosa vella, i fins podríem dir endèmica, en l'obrerisme català, la qual ha donat molts màrtirs a la causa i immolat moltes víctimes.

Actualment, els anarquistes, amb llur organització coneguda per la F. A. I., són els qui, alternativament, han influït en el si de la C. N. del T., però en aquesta organització hi ha elements que tracten de bandejar-los, perquè entenen que la Confederació ha de seguir per altres viarans, al marge de l'actuació, sempre revolucionària, dels anarquistes.

Es, aquest, un plet intern de la C. N. del T. que, no obstant, interessa a tots, àdhuc els que no en formen part, per tal d'obtenir que aquella organització obrera empri procediments legals, procediments jurídics en llur actuació, i no sigui un element de perturbació i de ruïna del país.

Ara bé, ¿aquesta posició nostra amb respecte la Confederació suposa identificació de cap classe? No. Nosaltres tenim el nostre ideari

Cal exigir responsabilitats

Es perillosa la passivitat que adopten els nostres governants en la solució dels molts plets que va deixar plantejats la desapareguda monarquia; puix el desil·lusionar els homes i les multituds que varen enderrocar l'antic règim, podria portar-nos a una situació de perill i propensa a caure en un extremisme de dreta o bé d'esquerra.

Si no fos la qüestió catalana, amb el seu doble aspecte de plet social i nacional, semblaria que dins de l'Estat espanyol no ha passat res i que continuen aquells bons temps —bons per segons qui— de les dictadures en les quals ens feien viure aquell banal cofoïsme oficial i aquella pau mantinguda per la força de les baionetes i de les delacions.

Ja abans de la revolució molts preveïen aquesta probable situació dels homes directius de la República, i era per això que es demanaven actuacions amb finalitats concretes i contra determinades institucions.

Un empatx de legalitat, o de por conservadora, ha fet que els governants es deixessin lligar dins del tramall espès de les lleis de l'Estat, lleis promulgades per uns senyors absolutament contraris a l'actual estat de coses, i avui, passades les hores febroses de la revolució, no saben per on començar.

Una de les qüestions que la república té el deure de resoldre aviat, són les responsabilitats que molt senyors varen contraure

propri en matèria social i política.

Pel contrari, una de les organitzacions més identificades amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, és la Unió Socialista Catalana integrada per homes com Alomar, Campalans, Xirau, Serra Moret, etcètera, d'un ferm ideari i veritable doctrina socialistes.

El que únicament hi ha és que amb un criteri polític objectiu no tenim més remei que admetre la substància en el nostre país de la C. N. del T. i, contra aquesta, com homes liberals del nostre temps, no podem acceptar que s'emprin altres procediments que els legals.

Per això Macià s'oposà i feu fracassar la pretesa llei d'excepció de defensa de la República.

durant les dictadures, els quals es varen prevaldre de la seva situació privilegiada per a inscriure's al seu patrimoni particular bona part de béns que forçosament obligaven a pagar al sofert contribuent.

Tots aquests individus avui es passen tranquil·lament per l'estranger disfrutant d'aquelles pessons que van adquirir d'una manera illegal. No cal dir que això ha de produir forçosament, una defecció en els homes veritablement liberals i que han sofert en els seus béns i en les seves persones les conseqüències d'aquell règim despòtic.

L'Estat espanyol sofreix una hipertròfia de burocràcia i de legislació i caldria fer-ne una bona tria, si els governants volen fer bona feina; car molts d'aquests funcionaris, amb República o amb monarquia, sempre seran un destorb per a la realització de qualsevol reforma. Són tan lents tots els tràmits que s'han de seguir, per a resoldre l'assumpte més insignificant, que hom es sent defallit ja abans de començar. I no és estrany que així sigui per quant totes les lleis de la monarquia tendien a matar tot dinamisme i establir una situació estàtica, encara que fos matant la vitalitat del poble.

Aquests obstacles fan que les nostres corporacions no hagin exigít les responsabilitats que calien; amb tot, però, ens sembla que, encara que des de Madrid no hagin ajudat, s'hauria pogut treballar un xic més.

A Reus mateix sabem que hi ha un expedient que fa referència a les obres de Casa de la Ciutat el qual espera l'informe dels advocats. Voleu dir que no es retarda un xic massa?

L'Ajuntament de Barcelona està pagant prop de cinquanta milions d'interessos per uns capitals la major part d'ells malgastats per la disbauxa dels homes de la Dictadura. I com Reus i Barcelona s'hi troben totes les corporacions públiques i moltes de les grans empreses industrials i comercials i bancàries.

Sufrim una inflació fictícia produïda pel règim de privilegis de la monarquia i caldria que els republicans fessin treballar el bisturí sense gaires contemplacions.—J. S.

Notes breus

SUSPICACIES

Els diaris madrilenys posen llurs comentaris al resultat del plebiscit per l'Estatut. Tota la premsa de Madrid ha glossat la gesta de la democràcia catalana. El resultat era previst, diuen quasi tots alhora, amb més o menys ironia, i malgrat de convindre tots que la cosa no podia anar d'altra manera; malgrat de confessar que no ha sorprès a ningú l'unànime manifestació del poble català quasi tots a la vegada insinuen recels, inicien la tanda de suspicàcies que tan de mal ens han fet fins ara a tots plegats i les quals semblava que havien de desaparèixer.

En la parada de comentaristes suspicaces hi ha un rotatiu la presència del qual ens ha causat sorpresa. El diari *Crisol* sempre tant ponderat, sempre tant just i equànim, amb una visió tan clara sempre del nostre problema nacional, ha fet cor ara als altres diaris que no han deixat perdre mai ocasió per tal de combatre amb manifesta mala fe les coses de Catalunya.

La història nova, és, vist el resultat del plebiscit, la veritable o dubtosa autenticitat del referèndum. Com si no fos ben clara, com si no s'hagués posat prou de manifest cent vegades l'aspiració del poble català, com si les proves a que ha estat sotmesa ara la manifestació autonòmica de Catalunya no fossin prou eloqüents, amb quasi perfecta unanimitat la premsa espanyola ha creat a l'entorn de l'Estatut un ambient de mal·fiança. És una mala tàctica, sobretot per aquelles fulles que per llur esperit obert, per llur bagatge liberal s'han sentit sempre atrets per una corrent de simpatia vers la terra nostra. Els diaris que tanques vegades han donat mostres de llurs afeccions a Catalunya, que han estat comprensius en les hores de la lluita, caldria que en els moments actuals aixequessin més encara l'esperit i saludessin amb aires de triomf l'última i decisiva declaració feta per un poble freturós de llibertats.

Altrament seria cas de pensar i tristíssim de comprovar-ho, si tanmateix no creu prou sinceres les antigues paraules de comprensió i cordialitat.